

Arrest

nr. 222 908 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANHOVE, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 23 september 2016 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar (bijlage 13*sexies*).

1.2. Verzoeker tekende op 10 oktober 2016 beroep aan tegen de in 1.1. vermelde bijlage 13sexies bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 14 maart 2017 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring (RvV 14 maart 2017, nr. 183 840).

1.3. Verzoeker werd op 5 december 2016 gerepatrieerd naar Istanbul (Turkije).

1.4. Verzoeker huwde op 26 mei 2017 in Turkije met zijn Belgische echtgenote en kwam op een niet nader te bepalen datum opnieuw toe op het Belgische grondgebied.

1.5. Verzoeker werd op 2 maart 2019 geïnterpelleerd door de politie van Beringen na melding van *intra-familiaal geweld*, wapenbezit en bedreigingen met voorwaarden.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 3 maart 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: B.(...)

Voornaam: M.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 03.03.2019.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Beringen/Ham/Tessenderlo op 02.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik. (PV nog niet georeerd maar wel feiten in PV HA.55.L4.001590/2019 gerelateerd van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo)

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en of verwondingen. (PV HA.43.L4.001591/2019 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo)

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wapens (wederrechtelijk dragen, onwettig bezitten) (PV HA.36.L4.001592/2019 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo)

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 23.09.2016.

Betrokkene werd gehoord op 02.03.2019 door de politiezone van Beringen/Ham/Tessenderlo en verklaart dat hij met zijn vrouw K.(...) S.(...) in Turkije is gehuwd en verblijft bij haar op het adres (...) waar hij nog niet ingeschreven is. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in buitenland gehuwd is maar zijn huwelijk is nog niet in Belgische register ingeschreven. Bovendien, het feit dat hij in buitenland gehuwd werd geeft hem geen recht op een automatische verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen (familiehereniging).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken: (minstens één motivatie aanduiden EN dit motiveren in feite!)

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Hij heeft gebruik gemaakt van valse Bulgaarse documenten om proberen in België te blijven (zie PV).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 23.09.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik. (PV nog niet gecreëerd maar wel feiten in PV HA.55.L4.001590/2019 gerelateerd van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo)

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en of verwondingen. (PV HA.43.L4.001591/2019 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo)

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wapens (wederrechtelijk dragen, onwettig bezitten) (PV HA.36.L4.001592/2019 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo)

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De advocaat van verzoeker heeft op 8 mei 2019 via een aangetekende zending een replieknota overgemaakt aan de Raad. Zij heeft ook een kopie van deze replieknota neergelegd op de terechtzitting van 9 mei 2019.

2.2. De Raad wijst er evenwel op dat noch artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in het neerleggen van een repliekmemoire.

Bij deze replieknota voegt verzoeker een mailbericht van de gemeente Leopoldsburg van 7 mei 2019 waarin wordt gesteld dat verzoekers huwelijk wordt erkend.

2.3. De raadsman van de verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat de erkenning van het huwelijk geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. De Raad stelt vast dat de 'replieknota' van verzoeker een procedurestuk is dat niet door de reglementering wordt voorzien waardoor dit uit de debatten dient te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich steunt op het feit dat het gedrag van cliënt wordt geacht de openbare orde te schaden. Concreet haalt tegenpartij enkele PV's aan lastens cliënt waaruit dit zou blijken.

Betreffende de valsheid in geschriften zou er nog geen PV zijn opgemaakt, doch steunt tegenpartij zich louter op het feit dat cliënt gelinkt zou zijn met feiten in een bestaand PV HA.55.L4.001590/2019 gerelateerd aan de politiezone van Beringen/Ham/Tessenderlo.

Dat cliënt ten sterkste betwist ooit valsheid in geschriften te hebben gepleegd. Dat er niet het minste bewijs lastens cliënt wordt aangetoond nu er zelfs geen PV van kan voorgelegd worden.

Betreffende de aantijgingen van slagen en verwondingen en het bezit van wapens verwijst tegenpartij naar respectievelijk PV HA.43.L4.001591/2019 en HA.36.L4.001592/2019.

Dat cliënt deze feiten stellig ontkent. Cliënt was aanwezig wanneer deze feitelijke plaatsen plaatsvonden maar hij was zelf absoluut niet betrokken. Om deze reden wordt cliënt heden dan ook voor deze feiten niet vervolgd, laat staan veroordeeld.

Gezien het feit dat cliënt niet werd veroordeeld voor deze vermeende feiten, geldt dus het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Men is pas schuldig aan een misdrijf wanneer men daarvoor veroordeeld is. Tot op heden is dit nog niet gebeurd en dient verzoeker dus onschuldig geacht te worden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit verdragsartikel door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Een algemene verwijzing is onvoldoende om te kunnen spreken van een rechtsmiddel.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)”

3.8. In zijn middel betwist, noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij *“(…) niet in het bezit (is) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie”*. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling dat hij *“(…) geen gevolg (heeft) gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 23.09.2016”*. Deze vaststellingen verplichten de gemachtigde van de minister in beginsel om aan verzoeker op basis van het hierboven geciteerde artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.9. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op drie onderscheiden motieven steunt, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen, maar dat verzoeker in zijn middel enkel ingaat op het motief dat

gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en de overige motieven onbesproken laat. Het middel dient dus niet te worden onderzocht omdat de gegrondheid van de grief inzake artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar deze eveneens haar grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de vreemdelingenwet. De in punt 3.8. vermelde motieven volstaan om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te schragen, waardoor de kritiek van verzoeker gericht is tegen een overtollig motief. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek van verzoeker tegen een overtollig motief kan onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890; RvS 21 mei 2013, nr. 223.538; RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

3.10. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet “kan” besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In de beslissing wordt betreffende het gedrag van verzoeker het volgende overwogen:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik. (PV nog niet georeerd maar wel feiten in PV HA.55.L4.001590/2019 gerelateerd van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo) Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en of verwondingen. (PV HA.43.L4.001591/2019 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo) Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wapens (wederrechtelijk dragen, onwettig bezitten) (PV HA.36.L4.001592/2019 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo) Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

3.11. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij nooit enige valsheid in geschriften heeft gepleegd en stelt dat er zelfs geen proces-verbaal kan worden voorgelegd. Verder stelt hij dat – hoewel hij aanwezig was tijdens de feiten – hij geenszins betrokken is bij de feiten die worden beschreven in de andere twee proces-verbalen. Verzoeker levert geen tegenbewijs, maar betoogt dat hij op heden niet wordt vervolgd voor deze feiten, laat staan dat hij hiervoor reeds veroordeeld werd. Hij beroept zich dan ook op het vermoeden van onschuld en betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

3.12. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat het strafrechtelijke vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de gemachtigde van de minister is niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN